

Vaaz 42:

REFORM HAREKETİ

Geçen sefer pazar gününün kutlanmasının, papalığın yetki simgesi olduğunu gördük. Hangi yetki? Katolik Kilisesi, Allah'ın On Emir'ini değiştirme yetkisine sahip olduğu iddiasında bulunuyor. Katolik Kilisesi, bu yetkinin kendilerine Allah tarafından verildiğini ileri sürüyor.

Protestanlar bu yetkiyi tanımıyorlar. İncanın ve Hristiyan hayat tarzının kıstası olarak, sadece Kutsal Kitap'ı kabul ediyorlar. Protestan kelimesi, protesto kelimesinden geliyor, yani Protestanlar, papalığın Kutsal Kitap üzerinde yetkisi olduğu fikrini protesto ediyorlar. Yine de, Kutsal Kitap'ta pazar gününün tutulması buyruğu olmadığı halde Protestanların pazar gününü tutmaları, papalığın yetkisini tanıdıklarını gösteriyor.

Pazar gününün tutulması, papalığın işaretidir. Son günlerde, İsa gelmeden hemen önce canavarın işaretini alanlara tezat olarak başka grup daha var:

Vahiy 12:17 Bunun üzerine ejderha kadına öfkeleni. Kadının soyundan geriye kalanlarla, Tanrı'nın buyruklarını yerine getirip İsa'ya tanıklıklarını sürdürenlerle savaşmaya gitti.

Bu grup, 4. emirin buyurduğu Şabat gününü tutmak yani kutlamak dahil, Tanrı'nın tüm buyruklarını yerine getiriyorlar. Son zamanlarda sadece bu iki grup olacak.

Şimdi, daha hiç kimse canavarın işaretini almadı. Çünkü pazar günü ve Şabat günü mücadelesi yeteri kadar bilinmiyor. Bu konuda bir reform hareketi gerekiyor. Bu reform hareketi Kutsal Kitap'ta ön bildirildi.

Yeşaya 56:1 RAB şöyle diyor:
“Adil ve doğru olanı koruyup yerine getirin.
Çünkü doğruluğum gelmek,
Adaletim görünmek üzeredir.

² Bunu yapan insana,
Buna sınımsız sarılan insanoğluna ne mutlu!
Şabat Günü'nü tutar, bayağlaştırmaz, her türlü kötülükten sakınır.”

³ RAB'be bağlanan hiçbir yabancı, “Kuşkusuz RAB beni halkından ayıracak”,
Hiçbir hadım da, “Ben kuru bir ağacım” demesin.

⁴ Çünkü RAB diyor ki, “Şabat günlerimi tutan, beni hoşnut edeni seçen, antlaşmama sınımsız bağlı kalan hadıma

⁵ Evimde, evimin dört duvarı arasında oğullardan da kızlardan da daha iyi bir anıt ve ad vereceğim; yok edilemez, ebedi bir ad olacak bu.

⁶ “RAB'be hizmet etmek, O'nun adını sevmek, kulu olmak için O'na bağlanan yabancıları, Şabat Günü'nü tutan, bayağılaştırmayan, antlaşmama sınıksız bağlı kalan herkesi,

⁷ Kutsal dağıma getirip dua evimde sevindireceğim. Yakmalık sunularıyla kurbanları sunağında kabul edilecek, çünkü evime ‘Bütün ulusların dua evi’ denecek.”

Çok kişi, “Bu ayetler, sadece kadim İsrail’in zamanında geçerlidir, şimdi değil” derler. Fakat bir sonraki ayete bakalım.

Yeşaya 56:8 İsrail'in sürgünlerini toplayan Egemen RAB diyor ki,
“Toplanmış olanlara katmak üzere daha başkalarını da toplayacağım.”

Bu ayetlerde müjdenin uluslardan olanlara yayılması ön bildiriliyor ve Şabat gününü tutanların üzerine bir bereket ilan ediliyor.

Şabat gününü tutma emri, İsa'nın haça gerilmesinden, dirilişinden ve yükselişinden çok daha eskilere uzanıyor.

Yeşaya da şöyle söylüyor:

Yeşaya 8:16 [Ya RAB], öğrencilerim arasında bildirimini koru, öğretimi mühürle!

Burada “öğretim” olarak çevrilen söz “torah”dır, yani yasadır. “Ya Rab” kelimelerini kare parantez içinde koydum çünkü İbranicede değildir. Buyruk şudur: Yasamı mühürle! Yeşaya, Tanrı'nın öğrencileri arasında yasayı nasıl mühürleyecekti?

Eskiden insanlar önemli belgelerini ve mektuplarını mühürlerlerdi. Belge tomar haline yuvarlanırdı, sonra yassılaştırılırdı. Her iki uç katlandıktan sonra bir iple sarılıp düğümlenirdi. Düğümün altına ve üzerine kil konulurdu ve basılırdı. Ondan sonra kil mühürlenirdi. Böylece belgenin içeriği sağlam tutulurdu.

Slaytta bir mühür görüyoruz. Bir yanda metal mühür var ve diğer yanda kil içinde bıraktığı izi. Mühürde kişinin ismi ve mevkii vardı. Bazen mühür sahibinin yetki bölgesi de yazılırdı. Örneğin **sonraki slaytta** kral Ahaz'ın mührü var. Yazı şöyle söylüyor: Ahaz Yotam [oğlu] Yahuda kralı. Böylece ismi, Ahaz, mevkii, kral, ve yetki bölgesi olan Yahuda mühürde görünüyor.

Elimde taklit bir mektup var. Aslında gördüğümüz parçası mektubun zarfıdır. Mektup içindeydi. Zarf üzerinde çivi yazısı var.

Bazen antlaşmaların ortasında bir mühür yapılırdı. **Slaytta** bir antlaşma var. Bu antlaşma, Hitit kralı Suppiluliuma ile Ugarit kralı Niqmadu arasındadır.

Bir kere Hatuşa'ya gitmiştik. David bu taklit levhayı satın aldı. Ortasında büyük bir mühür görüyoruz.

Peki, Rabb'in bizimle yaptığı antlaşmasında bir mühür var mı? Evet. Tanrı'nın yasasının mührü, On Emir'in ortasında 4. buyrukta bulunuyor.

4. buyrukta Yasa verenin ismi ve unvanı yer alıyor. 4. emir, Tanrı'yı göğünün ve yerin yaratıcısı olarak gösteriyor böylece herkesin üzerinde, tapınılması gerektiğini açıklıyor. Şabat günü emri hariç, yasa da başka bir şey, yasa verenin yetkisini göstermez. Papalık Şabat gününü yasadan çıkardığı zaman yasanın mührü de çıkarılmış oldu. İsa'nın takipçileri, Şabat gününü Yaratıcının abidesi ve yetki simgesi olarak eski haline koymaya çağrılıyorlar.

Tanrı'nın mührü, Tanrı'nın buyruklarını tutmak demek. Özellikle 4. emir Şabat Günü, Yaratıcımıza işaret ediyor. Zamanın sonunda bir soru soruldu:

Vahiy 6:16-17 Dağlara, kayalara, "Üzerimize düşün!" dediler, "Tahtta oturanın yüzünden ve Kuzu'nun gazabından saklayın bizi! ¹⁷ Çünkü onların gazabının büyük günü geldi. Buna kim dayanabilir?"

Cevap Vahiy'in 7. bölümünde geliyor:

Vahiy 7:1-3 Bundan sonra yeryüzünün dört köşesinde duran dört melek gördüm. Bunlar karaya, denize ya da herhangi bir ağaç üzerine esmesin diye, yeryüzünün dört rüzgarını tutuyorlardı. ² Sonra gündoğusundan yükselen başka bir melek gördüm. Yaşayan Tanrı'nın mührünü taşıyordu. Karaya, denize zarar vermek için yetki verilen dört meleğe yüksek sesle bağırdı: ³ "Biz Tanrımız'ın kullarını alınlarından mühürleyene dek karaya, denize ya da ağaçlara zarar vermeyin!"

Son zamanlarda iki grup olacak: Biri, canavarın işaretini ellerine ve alınlarına alıyor, diğer grup ise Allah'ın mührünü alınlarına alıyor. Bir grup canavara ve suretine tapınıyor diğer grup ise Tanrı'nın buyruklarını yerine getiriyor. Kolayca anlıyoruz ki: Tanrı'nın mührünü almak, Şabat günü dahil olmak üzere Tanrı'nın buyruklarını getirmek demek.

Yeşaya 8:20 Tanrı'nın öğretisine [Torah: yasa] ve bildirisine dönmek gerek! Böyle düşünmezlerse, onlar için hiç şafak sökmeyecek.

Yeşaya 58:1-2 "Avaz avaz bağırın, çekinmeyin, Sesinizi boru sesi gibi yükseltin; halkıma isyanlarını, Yakup soyuna günahlarını bildirin. ² Bana her gün danışıyor, yollarımı öğrenmekten zevk duyuyorlarmış! Doğru davranan, Tanrısı'nın buyruğundan ayrılmayan bir ulusmuş gibi... Benden adil yargılar diliyor, Bana yaklaşımdan zevk alıyorlarmış.

Bu sözler, imansızlara değil, Tanrı'nın halkına sesleniyor. Hangi buyruk terk edildi?

Yeşaya 58:12-14 Halkınız eski yıkıntıları onaracak, Geçmiş kuşakların temelleri üzerine yeni yapılar dikeceksiniz. ‘Duvardaki gedikleri onaran, Sokakları oturulacak hale getiren’ denecek sizlere. ¹³ “Kutsal günümde dilediğinizi yapmaz, Şabat Günü’nü çiğnemezseniz, Şabat Günü’ne ‘Zevkli’, RAB'bin kutsal gününe ‘Onurlu’ dersiniz, Kendi yolunuzdan gitmez, keyfinize bakmayıp boş konulara dalmaz, O günü yüceltirsanız, ¹⁴ RAB'den zevk alırsınız. O zaman sizi yeryüzünün yüksek yerlerine çıkarır, Atanız Yakup'un mirasıyla doyururum.” Bunu söyleyen RAB'dir.

Bu peygamberlik sözü bizim zamanımızda da, bizim için de geçerlidir. Duvarda bir çatlak oluştu. Roma Şabat gününü değiştirdi. Fakat bu yıkıntı şimdi onarılıyor. Maalesef Sebt günü gerçeği popüler değildir çünkü fedakârlık gerektiriyor. O zaman bahaneler çoğalıyor:

“Biz her zaman pazar gününü tuttuk. Atalarımız bunu tuttular. Çok iyi ve dindar insanlar pazar gününü tuttular. Onlar doğruysa biz de doğruyuz. Bu yeni Şabat dünyayla ahengimizi bozacak. Biz onları etkileyemeyiz. Küçük bir grup insan Şabat gününü tutarak ne yapabilir ki?” diyorlar.

Böylece Yahudiler İsa Mesih’i reddettiler. Ataları hep kurbanlar sunmuşlardı. Çocukları aynı şey yaparak neden kurtuluş bulamamışlardı ki? Luther’in zamanında papalık yanlıları, “Gerçek Hristiyanlar Katolik Kilisesi’nde daha önce kurtuluş bulmuşlar, demek o din kurtuluş için yeterlidir” diye ileri sürdüler. Böyle düşünerek inançta ve pratikte hiçbir ilerleme olamazdı.

“Pazar günü yerleşmiş bir öğreti” derler. “Yüzyıllar boyunca her tarafta tutuldu.”

Buna karşılık, Şabat gününün başlangıcı, ta yaratılışa dayanır.

Yaratılış 2:1-3 Gök ve yer bütün öğeleriyle tamamlandı. ² Yedinci güne gelindiğinde Tanrı yapmakta olduğu işi bitirdi. Yaptığı işten o gün dinlendi. ³ Yedinci günü kutsadı. Onu kutsal bir gün olarak belirledi. Çünkü Tanrı o gün yaptığı, yarattığı bütün işi bitirip dinlendi.

“Şabat günü önemliyse neden bilginlerimiz onu kabul etmiyorlar?” diye ileri sürüyorlar.

Aynı şey Yahudiler İsa’ya karşı konuştular:

Yuhanna 7:48 “Önderlerden ya da Ferisiler'den O'na iman eden oldu mu hiç?”

Tapınak öğretisi, açık bir şekilde göklerdeki antlaşma sandığına işaret ediyor. Tapınak öğretisinin reddedilme sebebi şudur: insanlar özellikle 4. emir olan Şabat günü olmak üzere, sandığın içindeki On Emir’i tutmak istemiyorlar çünkü işlerine gelmiyor. Para kaybı söz konusudur. Hor görülmesi ve alay alınması söz konusudur. Toplumda onur kaybı söz konusudur. Fakat gerçek imanlı için, dünyanın verdiği onur, Allah’ın verdiği kutsama yanında bir hiçtir.

Çok kişi, Kutsal Yazılar’ı kendileri için araştırmaz, hocalarının sözlerine takılıyor. Böyle olmayın arkadaşlar. Reform devam ediyor. Sonunda ne olacak:

Vahiy 15:2-3 Ateşle karışık camdan deniz gibi bir şey gördüm. Canavara, heykeline ve adını simgeleyen sayıya karşı zafer kazananlar, ellerinde Tanrı'nın verdiği lirlerle cam denizin üzerinde durmuşlardı. ³ Tanrı kulu Musa'nın ve Kuzu'nun ezgisini söylüyorlardı: “Her Şeye Gücü Yeten Rab Tanrı, Senin işlerin büyük ve şaşılması işlerdir. Ey ulusların kralı, Senin yolların doğru ve adildir. Ya Rab, senden kim korkmaz, Adını kim yüceltmez? Çünkü kutsal olan yalnız sensin. Bütün uluslar gelip sana tapınacaklar. Çünkü adil işlerin açıkça görüldü.”